

زنی با روسری گلدار

چهار دفتر از شعرهای کوتاه

سهیل محمودی

ماه‌گیر، نیمه‌شب‌ها بی‌صدا
با قایق کوچکش به دریا می‌زند
بلکه ماه را صید کند.

شب، زیادی آرام است
نکند ماه در سکوت
خوابش بگیرد و راه را گم کند.

بر نوک افرای آن طرف‌تر
ماه تنهایی نشسته
به تماشای قدکشیدن شالی‌زار.

ساقه‌های برنج
در آغوش هم پنهان شده‌اند
زیر نور ماه.

بادِ بهاری
بوسه‌ی برگ‌ها
زیرِ نورِ ماه.

به کوه شانه می‌زند
افرای نزدیک
زیرِ نورِ ماه.

شب، سکوت...
با درخت‌ها یگانه تراست صدای شجریان
زیرِ نورِ ماه.

چه راحت دراز می‌کشند
سایه‌های خسته
زیرِ نورِ ماه.

هر گوشه‌ی ایوان
شمعدانی‌ها روشن ترند
تیرِ نورِ ماه.

چنگ می‌اندازم بر پوستِ ماه
قورانِ نور
بر صورتِ شب.

آرام و بی صدا
گرمایی نیلی و نرمایی نقره‌ای
ماه خسته بر بالشِ ابر.

کوهستان سپیدِ نزدیک
دره‌ی سیاهِ پایین دست
ماه مردّد و حیران.

لغز، لغز، لغز...
مخاربه لایه‌ها در رقص و رژه
سخت لبه‌ها از دهه‌ها قبل.

تساوی و آرزوی همیشه
تلفظ به دهه‌ها
سخت به لایه‌ها و دهه‌ها

بسته به نا رها با شایه
مستند به دهه‌ها
بازمانده به دهه‌ها

چانه به دهه‌ها
بازمانده به دهه‌ها
دهه به دهه